

Rundt om Danmark

BUDSKAB FRA OMRÅDEPRÆSIDENTSKABET

Inspirerede opfordringer

Ældste Erich W. Kopischke, Tyskland

Områdepræsident, Det Europæiske Område

Profeterne i Mormons Bog forudså ikke blot deres folks endelige undergang, men også vor tid. Moroni sagde: »Jeg taler til jer, som om I var til stede, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist jer for mig, og jeg kender jeres gerninger« (Morm 8:35). Moroni og andre kendte til den stolthed, som ville findes i vores moderne verden – stolthed, som ville føre til mange syndere (se Morm 8:36, 37).

Profeterne forud og nu minder os om, at løsningen på katastrofer, personlig sorg, uretfærdighed og verdens ondskab er Jesu Kristi evangelium og dets frelsende ordinancer. De opfordrer os til i dag at vælge, hvem vi vil tjene (se Jos 24:15), og de tilskynder os til at komme til Kristus og holde fast ved hver god gave (se Moro 10:30).

Vores dyrebareste gave fra Gud – den, der viser, at vi er hans sønner og døtre – er vores handlefrihed. Vi kan selv handle. »Mennesket kunne ikke handle selv, medmindre det skulle ske, at det blev tilskyndet af den ene eller den anden« (2 Ne 2:16). Fordi der må være modsætninger i alt, er verden fuld af fristelser. Reklamer, medier og internettet tilbyder hurtige løsninger på alt. Alt for ofte holder disse løfter ikke. De giver meget mere til udbyderen end til modtageren, og mennesker »er forblindede af menneskers lumske snuhed« (L&P 123:12).

Det, der bedrager andre, er født af ondskaben. Det er de fristelser, vi møder hver dag. Motivationen til at friste andre er altid egoisme. På snedige måder manipulerer og tvinger onde opfordringer

mennesker, hvilket resulterer i åndeligt fangenskab eller endog afhængighed.

Virkelige formål og sand lykke findes i den opfordring, som Frelseren giver os: »Han opfordrer ... alle til at komme til sig og tage del i hans godhed« (2 Ne 26:33). Inspirerede opfordringer bønfalder mennesker om at gøre det, der er godt. De, der giver dem, respekterer andres handlefrihed og er motiveret af kærlighed.

Nefi forklarede den rolle, vi har med at viderebringe Frelserens opfordring: »Har han befalet nogen, at de ikke skulle tage del i hans frelse? Se, jeg siger jer: Nej, men han har givet den frit til alle mennesker; og han har befalet sit folk, at de skulle formå alle mennesker til omvendelse« (2 Ne 26:27). For at modvirke ondskab, fristelse og bedrag, der er så almindelig i vores verden, er alle mennesker nødt til at modtage inspirerede opfordringer givet i oprigtig kærlighed og omsorg for dem. Når vi giver disse opfordringer, vil mange mennesker ønske at acceptere dem.

Sidste år opfordrede vi alle medlemmer i Det Europæiske Område til at give inspirerede opfordringer til familiemedlemmer og venner i og uden for Kirken. Vi roser alle, som trofast gjorde det. Flere hundrede er blevet velsignet, både dem, som gav opfordringen, og dem, som tog imod den.

Ældste Erich W. Kopischke, Tyskland

Et ægtepar fortalte mig engang, hvordan familiens bedstefar var blevet døbt efter at have modsat sig det i mange år. Et barnebarn i primaryalderen skulle fejre sin fødselsdag og bedstefaderen spurgte hende: »Hvad ønsker du dig til din fødselsdag?« Hun tænkte sig om et øjeblik og sagde: »Jeg ønsker, at du bliver døbt, bedstefar!« Han blev forbløffet over udfordringen, men sagde så til alles overraskelse: »Okay.« Han blev døbt, og kort tid efter blev hele familien beseglet i templet.

Somme tider nægter vi at invitere, fordi vi frygter en negativ reaktion, eller vi har forsøgt flere tusinde gange før, og vi tror ikke, at mennesker vil ændre sig. Vi bør ikke bekymre os for andres reaktion – vi er ikke ansvarlige for, hvordan de reagerer. Og vi bør ikke formode, at mennesker ikke ændrer sig. Præsident Monson har sagt: »Mennesker ændrer sig hver dag.«¹

Jeg ser en større vækst i Kirken i Europa betinget af vores evne til at give inspirerede opfordringer. Vi opfordrer jer derfor igen til at være en del af et særligt eksperiment i juni måned. Studér bønssomt princippet om inspirerede opfordringer. Tænk over det alene, med jeres familie og i kirken. Ånden vil vejlede jer, og navne vil komme til jer, når I studerer og beder. I vil vide, hvordan og hvem I skal give en inspireret opfordring. Mennesker vil reagere på jeres kærlige bøn om at høre missionærene eller tage med jer til nadvermødet.

Vores tro på Jesus Kristus bliver styrket, når vi giver stærke udfordringer til dem, vi holder af. Når vi udfordrer andre til at komme til Kristus, vil de udvalgte høre og genkende Hyrdens røst: »Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig, og jeg giver dem evigt liv« (Joh 10:27, 28). Min bøn er, at vi vil give udfordringer, der vil føre andre til evigt liv, der er den største gave af dem alle. ■

NOTER:

1. Thomas S. Monson, »Til undsætning«, *Liahona*, juli 2001, s. 58.

Vores families oplevelse med »En måned med invitationer«

Leland E. Mayall

Vores områdepræsidentskab bad om, at vi som stavspræsidentskab opfordrede vore medlemmer til at invitere deres venner og bekendte til Kirkens møder og aktiviteter. Vi besluttede at udpege oktober som »en måned med invitationer« i Ashton Stav i England.

Klokken 7 om morgenen søndag den 4. september 2011 stod præsident Kevin G. Fletcher, præsident Matthew R. Preston og jeg på toppen af Hartshead Pike på en typisk efterårsmorgen. Mens vi så ud over vores stav, fortalte vi hinanden om vore tanker om den vision, vi har for denne storslåede stav. Vi krøb sammen bag stenen på toppen i læ for vinden med bøjede hoveder, mens præsident Fletcher opsendte en bøn til vor himmelske Fader på vegne af alle medlemmer i vores stav. Han takkede og bad om, at velsignelser måtte blive udgydt over os hver især, når vi forpligtede os til at gøre oktober til en måned med invitationer.

Den dag forpligtede jeg mig personligt til, at vores familie ville brug september til at forberede os til måneden med invitationer. Den næste mandag havde vi en særlig familieaften, hvor vi drøftede vores families vision om at fremsætte invitationer til så mange som muligt i løbet af oktober. Vi skrev de personer ned, som vi kunne invitere, og de arrangementer, vi kunne invitere dem til. Hver eneste i vores familie deltog, lige fra det yngste barn, Rachel på 5 år, til mig selv. Vi skrev vores liste med navne og begivenheder på et stykke papir og placerede det på køleskabsdøren (den mest benyttede dør i huset).

**Familien Mayall
til familieaften**

Derpå inviterede vi vore fuldtidsmissionærer, både ældster og søstre, hjem til os. Vi talte sammen om budskabet og viste dem vores liste, så de kunne bede sammen med os om, at vi måtte få succes i vores indsats.

Resultater

Rachel inviterede sin ven fra skolen til at komme i kirke, og min hustru Berny inviterede hendes mor til at komme med. Invitationen blev afslået – foreløbig.

Hannah på 10 år inviterede sin ven til at komme i kirke sammen med hende. Berny inviterede hendes mor til at komme sammen med sin datter. Hannahs ven kom i kirke og nød det. Hendes mor afslog at komme – foreløbig.

Den sidste søndag i måneden inviterede Hannah en anden ven med i kirke, og Berny inviterede pigens mor. Moderen afslog venligt, men tillod, at hendes datter kom i kirke sammen med os. Hun nød oplevelsen og kendte allerede nogle af primarybørnene fra skolen.

Abigail på 13 år inviterede sin ven til at overvære en særlig aktivitet for Unge Piger, som

missionærerne havde arrangeret. Hun kom til aktiviteten og havde en hyggelig aften. Hendes mor bemærkede, at hun er glad for, at hendes datter og Abi er venner, fordi hun kender og påskønner vores families standarder.

Abigail inviterede en anden ven til at deltage i Unge Pigers lejr, og hun sagde ja. I begyndelsen havde hendes ven lidt hjemve, men hun blev på lejren. Torsdag aften kom vi som stavspræsident-skab for at præsidere ved vidnesbyrdmødet. Vi holdt hver en kort tale om betydningen af dyd for vore unge piger og lagde vægt på, hvor dyrebare de er. De unge piger blev derefter opfordret til at bære deres vidnesbyrd.

Det var virkelig en vidunderlig oplevelse at se disse Guds døtre fortælle om deres følelser for Frelseren, hans evangelium og hinanden. Hen mod slutningen af mødet rejste Abigails ven sig for at fortælle, hvor meget hun havde nydt lejren. Hun takkede alle, fordi hun havde følt sig så velkommen, og hun kunne ikke holde tårerne tilbage, da hun afsluttede med: »Tak, fordi I lod mig komme med.« Efter mødet gik jeg hen til hende, takkede hende for at komme og fortalte hende, hvor modig hun var ved at stille sig op foran alle de andre. Hun smilede og forsvandt så, mens hun blev krammet af en gruppe unge piger med tårevåde øjne.

Vi inviterede denne ven og hendes mor til at komme i kirke med os den 30. oktober, hvor de unge piger talte om deres lejroplevelser. De ringede søndag morgen for at sige, at de ikke kunne komme, men Abigail vil invitere sin ven med til en ungdomsaktivitet i staven meget snart.

Leah på 15 år inviterede en dreng med til en fest i Kirken. Hun inviterede også en veninde med på lejr. Den første ven deltog i festen sammen med Leah, min søn Nathan og mig. Hendes veninde kunne ikke komme med på lejr på grund af andre aftaler.

Nathan på 17 år havde ikke nogen på vores køleskabsliste – hans projekt var at finde nogen. Han var blevet tæt knyttet til ældsterne i vores område og gik ud med dem til en undervisningsaftale. Nathan og missionærene besøgte en familie på fem, bestående af en mor og fire børn. Moderen, en datter på 15 år og en søn på 10 år havde besluttet sig for at blive døbt. Ved slutningen af undervisningsaftalen spurgte ældsterne sønnen, hvem han ønskede skulle døbe ham, og han sagde: »Nathan.« Da jeg hentede Nathan efter aftalen, var han begejstret, nervøs og bæret. Vi havde fire dåb i begyndelsen af oktober, hvor min søn ved den ene brugte sit præstedømme for allerførste gang til at døbe denne dreng. Sikken velsignelse for mig, at jeg som far kunne overvære denne begivenhed!

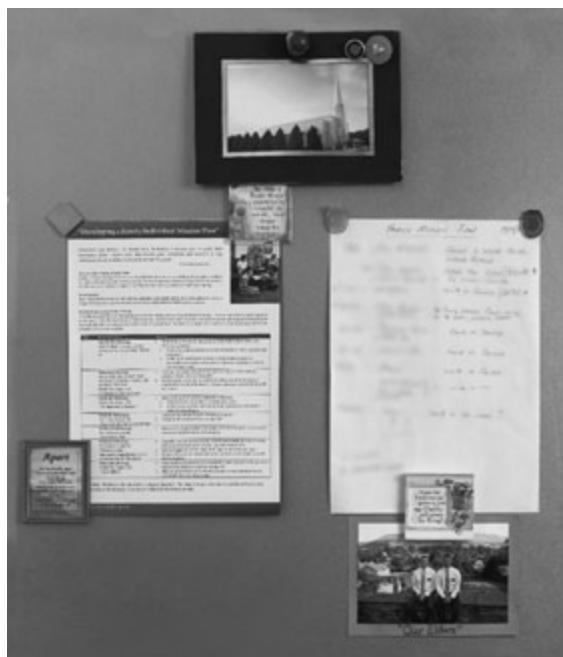
Min hustru Berny inviterede flere af mødrene til vore døtres venner til at komme i kirke med os. Ingen af dem har endnu accepteret hendes invitation, men de påskønnede alle at blive inviteret.

Jeg forsøgte at arrangere en aften, hvor vi som stavspræsidentskab kunne besøge nogle mindre aktive medlemmer, men alle fire, som vi havde håbet på at besøge, afslog vores invitation. I stedet kørte jeg en 22-årig undersøger til institut, så han kunne hilse på sine jævnaldrende. På vejen havde jeg en god mulighed for at tale med ham om noget åndeligt. Han besluttede sig for at blive døbt og bad mig om at udføre dåben. (Alt, hvad min søn kan gøre, må jeg også gøre).

Jeg blev tilskyndet til at invitere en af spillerne på det fodboldhold, som jeg er træner for, en ung mand på 20 år. Jeg inviterede ham til et foredrag i Ashton om Lehis rejse. Han sagde ja til invitationen, og jeg havde mulighed før mødet for at fortælle ham lidt om Kirken og give ham et eksemplar af Mormons Bog. Min søn og lillebror, som også spiller på samme fodboldhold, sad sammen med min gæst, for at han kunne mærke venskabet og fællesskabet. Før vi forlod foredraget,

præsenterede jeg min gæst for fuldtidsmissionærene med henblik på at give ham mulighed for at lære mere om Kirken. Jeg har endnu ikke talt med ham om at blive undervist af missionærene, men da han forlod mødet, sagde han: »Det føles godt; det gav mening; jeg er interesseret.«

Min familie har været et stort eksempel for mig på, hvordan man inviterer med Ånden. Vi havde nogle skuffelser undervejs, men de blev fuldstændig opslugt af den succes, vi oplevede. Oktober var blot begyndelsen. Vi har nu vores helt personlige missionsplan i familien og personer at arbejde med. Vi vil gerne have flere muligheder for at invitere, og jeg tror, at vi vil se personer, der bliver undervist af missionærene, går fremad til dåb eller genaktivering og mærker vor Frelsers kærlighed til dem. Jeg kan se begejstringen i min hustru og børns øjne, når de fortæller mig om deres oplevelser med at invitere, og jeg ved, at Herren stille er ved at forandre hver enkelt af os. Hellige ting sker for os som familie, når vi begynder at forstå vore muligheder i hverdagen for at invitere alle til at komme til Kristus. ■

Listen med invitationer på køleskabsdøren

MARK PRESCOTT

Mobilisering af menighedsrådet til at komme med invitationer

Thibault Crucy

I april 2011 modtog Nogent Menighed i Paris et brev fra områdepræsidentskabet, hvor man bad om, at vi i juni måned udelukkende »inviterede«.

Biskoppen og hans rådgivere var begejstrede over de store løfter, der stod i brevet. De læste brevet højt til nadvermødet, som de var blevet bedt om. De gennemgik også i menighedsrådet, hvordan de bedst kunne iværksætte »en måned med invitationer« i deres menighed. Menighedsrådet tog fat på denne opfordring og gjorde følgende:

- Den femte søndag i maj præsenterede biskoprådet en lektion om at invitere ved et fælles møde for præstedømmet og Hjælpeforeningen.
  - Primary forberedte en særlig fællestid om at invitere og opmuntrede alle børnene til at passe på deres naboer og hjælpe dem.
  - Både Unge Mænd og Unge Piger præsenterede en lektion om at invitere.
  - Højpræsternes gruppe, ældsternes kворum og Hjælpeforeningen arbejdede sammen om at tildele hvert aktivt medlem et mindre aktivt medlem, som de kunne invitere i løbet af juni.
- En kopi af områdepræsidentskabets brev blev sendt til hvert medlem i menigheden.
  - Hver søndag mindede alle organisationer om, at det var en måned med invitationer.
  - Hver uge nævnte menighedsavisen måneden med invitationer.
  - Missionærerne blev inviteret til at besøge så mange medlemmer som muligt og opfordre dem til at deltage.

Menighedsrådsmøde i Nogent Menighed

PRIVAT FOTO

- Midt i juni sendte biskoprådet en e-mail til menighedens medlemmer for at ajourføre dem om menighedens fremgang.
- Menighedens medlemmer fulgte stadig deres menigheds missionsplan, som bl.a. omfatter dagligt at bede som en menighed for missioneringsmuligheder.

Juni måned var fuld af mirakler. Mange medlemmer oplevede succes. En af dem sagde: »Marken er så hvid, at frugterne falder direkte ned i hånden. Vi behøver blot at række hånden ud for at plukke dem!« Ikke alle oplevede stor succes, men alle glædede sig over at have prøvet og over at se andres succes. Den 26. juni, den sidste søndag i måneden, kom 187 personer til nadvermødet – omkring 50 % mere end normalt. Som resultat af en måned med invitationer i juni kunne missionærerne under vise flere familier. Desuden kom mindre aktive medlemmer tilbage til Kirken.

Områdepræsidentskabet har vist en vision med deres invitation om at »invitere« (Ordspr 29:18). Erfaring i Nogent Menighed viser, at når et menighedsråd arbejder sammen om at arbejde med en inspireret udfordring, sker der store ting. ■

Medlemmer og missionærer som partnere

Samuel Koivisto

SIMON HAWES

Da medlemmerne i Pori Gren i det sydvestlige hjørne af Finland modtog områdepræsidentskabets brev, hvor de blev opfordret til at gøre juni 2011 til »en måned med at invitere«, tog de imod den af hele deres hjerte. Med en bøn i hjertet og i tro begyndte de at invitere deres venner, slægtninge og bekendte til at gå med dem i kirke.

I hele juni måned opretholdt de denne indsats med at invitere. Hvis deres invitation blev afslået, reagerede de ikke med: »Nu har jeg fremsat en invitation og har gjort min pligt.« I stedet fortsatte de med at invitere hele måneden. Så der var flere i lokalsamfundet, som fik mere end en invitation til at overvære nadvermødet.

Medlemmer og missionærer i Pori Gren

Fuldtidsmissionærene, der arbejder i området, forøgede også deres indsats med at invitere, og flere personer sagde ja. De bad om hjælp fra medlemmerne, og medlemmerne var ivrige efter at hjælpe. De sørgede for kørsel for dem, der havde brug for det, hilste hjerteligt på alle gæster og sad sammen med dem under møderne. De, der tog imod invitationen om at komme i kirke, følte en oprigtig varme og kærlighed fra grenens medlemmer, når de sad sammen med dem i kirken. Grenens medlemmer arbejdede sammen med missionærene og skabte undervisningsmuligheder. De åbnede deres hjem til de, der blev undervist af missionærene, og fulgtes med missionærene til deres undervisningsaftaler.

Der lå en indstilling baseret på lydighed, bøn og tro og udholdenhed hos både missionærer og medlemmer bag denne indsats for at invitere. De var fuldt ud forpligtede til at acceptere områdepræsidentskabets opfordring til at invitere. De bad inderligt om at få hjælp, når de inviterede, og om at vide, hvordan man kunne velsigne andre, og de havde tro på, at de ville blive velsignet. De lod ikke et afslag hindre dem i at invitere andre.

Resultatet af deres indsats var, at denne gren, der normalt har 36 medlemmer til nadvermødet, den sidste søndag i juni havde 11 gæster fra andre trossamfund – næsten en tredjedel flere end på en normal søndag. Som følge af denne indsats blev tre personer døbt i Pori i år. Det gennemsnitlige antal undervisningsaftaler for missionærene i Pori steg fra én pr. uge til ni pr. uge mellem juni og november.

Herren har virkelig udgydt velsignelser over missionærene og medlemmerne i Pori. Disse gode hellige ser frem til den dag, forhåbentlig i en ikke for fjern fremtid, hvor Pori Gren bliver til Pori Menighed. ■

Søg Ånden for at invitere

Massimo De Feo

Sidste år i foråret opfordrede områdepræsidentskabet i Europa alle medlemmer til at følge præsident Thomas S. Monsons råd om at række ud til nydøbte, venner, bekendte og slægtninge og invitere dem til at komme til nadvermødet i løbet af juni. Biskop Giulio Celestini fra Rom 2. Menighed og hans familie fastede om denne opfordring, og de bad til familieaftenen om at måtte finde frem til den familie, de skulle invitere.

Deres fælles indsats og Åndens tilskyndelser ledte dem til at henvende sig til en familie, som de havde kendt i nogen tid. De var ikke særligt tæt på denne familie, men de kendte dem godt nok til at være overbevist om, at de i det mindste ville lytte til deres invitation.

Biskoppen inviterede som første skridt familien til at besøge dem på en familieaften, hvor han følte sig tilskyndet til at invitere dem med i kirke. Med lidt tøven sagde de ja og kom i kirke den følgende søndag. Deres 15-årige datter Veronica begyndte at være sammen med de unge piger til deres ugentlige aktiviteter og blev ven med både de andre unge piger og deres ledere. Kort tid efter besøgte biskoppen familien sammen med missionærene, og de begyndte at undervise dem.

En formiddag mødte biskoppens hustru moderen i denne familie på et marked. Da denne mor blev spurgt, hvad hun ville købe, svarede naboen, at hun ville købe en nederdel til at komme i kirke næste søndag. Hun fortalte, at hun havde set, at søstre i kirken var klædt på en bestemt måde, og hun ønskede at vise sin

respekt for Herren ved at efterligne dem. Biskoppens hustru løb hjem med tårer i øjnene og ringede til sin mand for at fortælle ham, at hun meget stærkt følte, at denne familie var klar til at blive døbt.

Opfordringen til at blive døbt blev fremsat, men kun Veronica sagde ja. Den søndag, hvor hun blev bekræftet, spurgte biskoppen hende, om hun ville være villig til at tage til templet for at mærke Ånden og udføre dåb for de døde. Fire måneder senere besøgte hun templet i Schweiz sammen med stavens unge. Veronica fortalte ved sin hjemkomst sine forældre, hvor lykkelig hun var ved at have været i templet og vidnede om Ånden, som hun havde følt der. De blev helt klart bevæget af hendes vidnesbyrd.

Forældrene blev inviteret til at overvære et særligt møde, hvor der blev vist lysbilleder fra flere templer. Biskoppen opfordrede dem til at tænke

Familien Valle på deres dåbsdag. Søster Celestini og Riccardo Celestini sammen med familien Valle og biskop Celestini

over familier, der kan være sammen for evigt, betydningen af templet for at danne evige familie og templet i Rom, der er ved at blive opført med netop dette formål. De så billederne, følte Åndens kraft, mens de tænkte over, hvordan de kunne blive forenet for evigt, og de besluttede sig for at blive døbt. De tæller nu dagene, indtil de kan blive beseglet i templet.

Alt dette skete, fordi en biskop og hans familie følte sig inspireret til at fremsætte en invitation til en familie, som de kunne påvirke. Jeg tror, at det er et stort vidnesbyrd om kombinationen af at følge profetens råd, udøve tro på Herren, elske mennesker, omringe og omfavne dem med arme fra kirkefamilien og hjælpe dem til at mærke templets ånd. ■

KONTAKT OS

Skriv til lokalsiderne

Artikler til lokalsiderne »Rundt om Danmark« er altid velkomne.

Skriv venligst tydelig afsender samt hvilket af lokalsidernes områder du skriver til.

Nyhedsartikler bør indsendes senest 2 uger efter hændelsen.

Indsend venligst mellem 75-600 ord.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere og afkorte artiklerne. Offentliggørelsen af tekster og fotos afhænger af deres relevans, kvalitet og den tilgængelige plads.

Redaktør Mie B. Dalsgaard

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Att.: Mie B. Dalsgaard

Låddenhøj 123

4000 Roskilde

E-mail: LiahonaDK@gmail.com ■